

กว่าจะชนะใจทุกคน คุณยายยอม ยอมทำ
ตน จนกว่าเขาจะยอมรับในคุณงามความ
ดีของท่าน เอาชีวิต จิตใจ เกียรติยศ เกียรติ
ศักดิ์ ยอมอดทนเพื่อให้เขายอมรับ”

“ทุกช่วงชีวิตของคุณยาย งดงาม
เยี่ยมยอด

งดงามทุกช่วงชีวิต

งามดุจดวงอาทิตย์ตั้งแต่อรุณทัย
จนถึงสนธยา

เป็นต้นบุญ ต้นแบบ ในสิ่งที่ดีงาม

ไม่ยินดีในลาภ ยศ สรรเสริญ คน
สัตว์ สิ่งของ

กายนวลสว้างใส ด้วยรัศมีแห่งธรรม
ดวงตาสุกใสสว่าง

มีประกายแห่งความรู้แจ้งที่เจิดจ้า

มีร่างกายเป็นฐานทัพของพระธรรมกาย
ที่ผ่านกายตลอดเวลา ดุจพระเจดีย์เคลื่อนที่
มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข ในกลางธรรมกาย
อเนกอนันต์จะนับประมาณมิได้”(ม.ค. ๒๕๔๓)

“อ่อนน้อม แต่ไม่อ่อนแอ”

แม้จะเป็น ผู้มีความเชี่ยวชาญในการ
ปฏิบัติธรรม คุณยายมีอุปนิสัยอ่อนน้อม
ถ่อมตนเสมอ ไม่เคยแสดงตนโอ้อวด

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อสงครามโลกเลิกแล้ว
คุณยายได้รับอนุญาตจากหลวงพ่อดปากน้ำ
ให้ออกไปเผยแผ่ธรรมะ ร่วมกับคุณยาย
ทองสุขบ้างเป็นครั้งคราว บางครั้งก็ให้ไป
ตามลำพัง วันหนึ่งคุณยายท่านได้กรุณาสอน
ธรรมะให้พวกเราฟัง ดังนี้

“คนที่ยายใช้งานแล้ว พอได้ทำงาน
ทำไปๆ ตอนหลังก็มีฤทธิ์ แสดงฤทธิ์กับยาย
พวกนี้ใช้งานแล้วมีฤทธิ์ แล้วเอาฤทธิ์มาแสดง
กับคนโน้นคนนี้ อย่างนี้ใช้ไม่ได้ ออกฤทธิ์
จนลืมหัด ดูแต่ยายไม่เคยไปแสดงฤทธิ์กับ
ใครๆ เลย มีแต่ความอ่อนน้อมอยู่เสมอ อยู่
กับหลวงพ่อดปากน้ำ ตลอดชีวิตไม่เคยออก

ฤทธิ์กับท่านเลย มีอะไรก็ใช้แต่ความอดทน หลวงพ่อท่านดู ท่านสอน ก็มีแต่ความอดทน คิดแต่ทำความดีเรื่อย ๆ ไป”

“เมื่ออยู่กับยายทองสุข ก็ต้องอดทน ท่านจะดูตัวอย่างไร ยายยังไม่เคยเถียงเลยสักที แต่พอยายมาสอนลูกศิษย์ เห็นว่าดีก็เลยเอามาใช้งาน พอมีฤทธิ์เท่า นั้น ก็เถียงกับยาย แสดงฤทธิ์กับยายทีเดียว อย่างนี้ยายจะไม่ใช้งานอีกเลย เพราะฉะนั้น พวกเราต้องอย่าแสดงฤทธิ์นะ แม้ว่าตัวเองจะมีฤทธิ์ มีงานทำมากน้อยแค่ไหน ก็ต้องอ่อนน้อมอดทนเอาไว้ ผู้ใหญ่ ครูอาจารย์ มีแต่ความหวังดีกับเรา พวกเราต้องจำคำของคุณยายไว้ให้ดี แล้วอธิษฐานกำกับไว้ว่า อย่าได้เผลอสติเป็นอันขาดในเรื่องนี้ ไม่เช่นนั้นแล้ว เรา จะเสียคน ที่ไปได้ไม่ตลอด จะไม่มีวิชา ไม่มีความรู้”(จันทร์ ๑๐ พ.ย. ๒๕๒๓)

ปกติเวลาที่คุณยาย ถูกใช้ให้ไปเผยแพร่ธรรมะ คุณยายมักไม่ค่อยอยากไป เพราะ

คิดว่าตนเองเป็นคนไม่รู้หนังสือ มีแต่ความรู้ด้านปฏิบัติอย่างเดียว ถ้าใครมาถามเรื่องปริยัติ เกรงว่าจะตอบให้เขาไม่ได้ หลวงพ่อท่านให้กำลังใจว่า ถ้าไม่ออกไปสอนผู้คน เวลาเข้านิพพานก็ต้องไปนั่งอยู่องค์เดียว (พระปัจเจกพุทธเจ้า)

ความเป็นผู้ที่มิชอบปฏิบัติเป็นเยี่ยม จึงได้รับความไว้วางใจจากครูบาอาจารย์เสมอ ดังคุณยายเล่าว่า “สมัยหลวงพ่อดำรงตำแหน่ง ท่านมักใช้ให้ยายไปตรวจดูบุญของคนที่ยายแล้วอยู่เรื่อย สมัยหลวงพ่อยังอยู่ คนแก่ๆ เขาชอบพาเอามาตายที่วัดปากน้ำ พอสวดวันแรกหลวงพ่อก็จะพยายให้ลงไปด้วย ก่อนที่พระจะสวดศพ ท่านจะใช้ให้ยายไปตามเอากายละเอียดของผู้ตายมา แล้วถามว่าตอนนี้มาแล้วรึยัง ยายจะตอบว่ามาแล้วเจ้าคะ นั่งอยู่ตรงไหนต้องตอบท่านให้ได้ พอพระสวดจบแรกจบลง ท่านจะหันมาถามยายว่าผู้ตายได้บุญเท่าใด ยายก็

จะตอบว่าได้วิมานสูงเท่าใด มีบริวารเท่าใด
พอสวดจบที่สองเสร็จ ท่านก็จะถามว่าตอนนี้
ได้นุญเท่าใด ยายก็จะตอบว่าตอนนี้ได้อีก
เท่าหนึ่งคะ แล้วหลวงพ่อก็จะกลับ พอท่าน
กลับพระสวดจบบทที่สามแล้ว ยายจึงกลับ
ได้ มีคนตรวจดูบุญอย่างนี้ได้ ๒-๓ คนเท่านั้น
ในสมัยนั้น เวลาที่จะต้องใช้ออกมารับแขก
ท่านจะใช้คนที่คล่องๆ ออกมาตรวจ สมัยนี้
คนที่ทำได้อย่างยายไม่มีเลย ส่วนมาก
หลวงพ่อก็จะเรียกยายออกมาเสมอ”(พ.ศ.
๒๕๒๖)

สมัยยายอยู่ในโรงงานทำวิชา วันหนึ่ง

หลวงพ่อดัดปากน้ำ ถามพวกทำวิชาด้วยกัน
ว่า พวกเอ็งเข้าวัดมานั่งธรรมะทำไม
ทำเพื่อใคร บางคนตอบว่า ทำเพื่อหลวงพ่
เจ้าคะ บางคนตอบว่า ทำเพื่อบ้านเมืองเจ้าคะ
บางคนตอบว่า ทำเพื่อวัดปากน้ำเจ้าคะ
หลวงพ่อก็ถามว่า “ฮิ” พอถึงยาย ยายก็
ตอบว่า “ทำเพื่อตัวลูกเองให้พ้นจากบ่าวทาส
ของพญามารเจ้าคะ หลวงพ่อก็พูดว่า
“เออ มันต้องอย่างนั้นซิ” ยายบอกว่าเราเข้า
วัดต้องคิดว่าเราทำเพื่อตัวเราเอง เราทำบุญ
ทำทานก็เพื่อจะเอาติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ
จะได้เอาไว้สร้างบารมี (๑๑ มิ.ย. ๒๕๒๖)

คุณยายอาจารย์ หน่อโบสถ์วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ